

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb - Istok, Turinina 3

Poslovni broj: Povrv-295/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu Martini Klanac, na prijedlog sudskog savjetnika Luka Bućana, u pravnoj stvari tužitelja EVOCASH EUROPE SOCIEDAD LIMITADA, Castellon, Španjolska, Calle Ruiz Zorrilla 1/3, OIB: 06551234371, kojeg zastupa punomoćnik Mislav Bistrović, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Hrvoja Jankića iz Zagreba, Ulica Franje Malnara IV odvojak 58, OIB: 76111080548, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 19. listopada 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja odvjetnika Igora Hlebca, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Slavka Remenarića poslovni broj Ovr-24990/2025 od 19. ožujka 2026., u dijelu kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.820,00 eura sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 70,00 eura od 25. rujna 2025. do isplate,
- na iznos od 950,00 eura od 25. listopada 2025. do isplate,
- na iznos od 800,00 eura od 24. studenoga 2025. do isplate,

po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od osam dana.

II. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Slavka Remenarića iz Samobora, poslovni broj Ovr-24990/2025 od 19. ožujka 2026., u dijelu kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju:

- iznos od 2.800,00 eura sa zateznim kamatama od 8. srpnja 2025. do isplate,
- zatezne kamate na iznos od 70,00 eura za razdoblje od 8. srpnja 2025. do 24. rujna 2025.,

- zatezne kamate na iznos od 950,00 eura za razdoblje od 8. srpnja 2025. do 24. listopada 2025.,
 - zatezne kamate na iznos od 800,00 eura za razdoblje od 8. srpnja 2025. do 23. studenoga 2025.,
- te se u tom dijelu tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu za iznos 1.580,00 eura te se u tom dijelu platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Slavka Remenarića poslovni broj Ovr-24990/2025 od 19. ožujka 2026. ukida.

II. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj, ranije ovrhovoditelj, podnio je prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave protiv tuženika, ranije ovršenika, radi naplate novčane tražbine u iznosu 6.200,00 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 8. srpnja 2025. do isplate.

2. Javni bilježnik Slavko Remenarić je na prijedlog tužitelja donio rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-24990/2025 od 19. ožujka 2026., protiv kojeg je tuženik podnio pravovremen prigovor.

3. U prigovoru tuženik pobija rješenje o ovrsi u cijelosti, navodeći da tražbina nije pravilno utvrđena jer se rješenjem potražuje 6.200,00 eura glavnice, dok prema potvrdi tužitelja ukupno dugovanje iznosi 4.961,37 eura. Ističe da je izvršio djelomične uplate u ukupnom iznosu od 2.180,00 eura, koje tužitelj nije uračunao u smanjenje glavnice, već u podmirenje fiksne pristojbe. Ugovornu odredbu o fiksnoj pristojbi od 2.800,00 eura smatra nepoštenom i ništetnom jer nije pojedinačno pregovarana, nerazmjerna je glavnici od 4.000,00 eura te predstavlja prikrivenu kamatu kojom se zaobilaze zakonska ograničenja kamatnih stopa. Oспорava i odredbu kojom se nastoji osigurati plaćanje pristojbe čak i u slučaju njezine nevaljanosti, smatrajući je protivnom osnovnim načelima obveznog prava. Dodatno oспорava način sklapanja ugovora putem SMS-a i elektroničke pošte, navodeći da nije jasno kako je osigurano da bude potpuno upoznat sa svim ugovornim uvjetima i stvarnim troškovima. Pozivajući se na dužnost suda da po službenoj dužnosti ispita nepoštenost ugovornih odredaba, predlaže ukinuti rješenje o ovrsi u cijelosti i nastaviti postupak pred nadležnim sudom..

4. Rješenjem ovoga suda poslovnog broja Povrv-295/2026 od 7. svibnja 2026., stavljeno je izvan snage doneseno rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha i ukinute su provedene ovršne radnje i riješeno je da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

5. Tužitelj je u podnesku od 27. svibnja 2026. istaknuo da su stranke 27. svibnja 2025. sklopile ugovor o zajmu od 4.000,00 eura, na temelju kojeg je tuženiku

isplatio 3.960,00 eura, nakon odbitka troška obrade od 40,00 eura, čime je ispunio svoju ugovornu obvezu. Navodi da se tuženik obvezao vratiti zajam u roku od 180 dana, zajedno s fiksnom pristojbom od 2.800,00 eura, odnosno ukupno 6.800,00 eura. Objašnjava da je ugovor sklopljen sredstvima daljinske komunikacije te da je tuženik prije njegova sklapanja bio upoznat s ugovornim uvjetima, otplatnim planom, ukupnim iznosom obveze i posljedicama neplaćanja. Smatra da tuženik zapravo ne osporava postojanje ugovornog odnosa i obveze povrata zajma, već samo visinu tražbine i naplatu pristojbe, dok djelomičnim uplatama priznaje postojanje dugovanja. Navodi da fiksna pristojba pokriva administrativne troškove registracije, provjere identiteta i dokumentacije, rizik nenaplativosti te kapitalne i operativne troškove servisiranja zajma. Naglašava da je pristojba bila unaprijed i zasebno iskazana te da je tuženik prihvatio opće uvjete i standardne informacije prilikom podnošenja zahtjeva za zajam. Pozivajući se na sudsku praksu, tvrdi da su takvi ugovori valjani, da pristojba nije neproporcionalna iznosu zajma i pruženoj usluzi te da ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Ističe i da je tuženik imao pravo odustati od ugovora u roku od 14 dana, ali to pravo nije iskoristio. Predlaže održati na snazi platni nalog za iznos od 4.620,00 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 8. srpnja 2025. do isplate i troškovima određenima rješenjem o ovrsi te obvezati tuženika na naknadu daljnjih troškova postupka..

6. Tuženik se nije očitovao na navedeni podnesak, niti je, iako je uredno pozvan, pristupio na održano ročište.

7. Dakle, podneskom od 27. svibnja 2026. tužitelj je djelomično povukao tužbu za iznos 1.580,00 eura, a tuženik se u roku 15 dana od dana primitka podneska nije usprotivila povlačenju tužbe.

8. Slijedom navedenog, valjalo je na temelju čl. 193. st. 2. i čl. 456. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) odlučiti kao u točki I. izreke rješenja.

9. Tijekom postupka sud je pročitao i pregledao izvadak iz poslovnih knjiga tužitelja (list 8 spisa), Ugovor o zajmu (list 72-75), Obračun isplaćene plaće tuženika (list 76), tehničku potvrdu o SMS potvrdi isplate (list 77), fotografije bankovne kartice i osobne iskaznice tuženika (list 78-83), potvrdu o provedenoj transakciji (list 84), Opće uvjete poslovanja (list 85-92), otplatni plan (list 93), standardne europske informacije o potrošačkim kreditima (list 94-96) te e-mail prepisku stranaka (list 97-153).

10. Sud nije prihvatio tužiteljev prijedlog za pribavljanje podataka o vlasniku računa, mobilnog broja i e-mail računa jer tuženik nije osporio da se radi o njegovim računima i o njegovom broju mobitela.

11. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

12. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa 4.620,00 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 8. srpnja 2025. do isplate s osnove zajma i fiksne pristojbe prema Ugovoru o zajmu od 27. svibnja 2025.

13. Odredbom čl. 499. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje u tekstu: ZOO), određeno je da se ugovorom o zajmu obvezuje zajmodavac predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

14. Da je predmetni Ugovor o zajmu sklopljen između parničnih stranaka, sud je utvrdio na temelju dostavljene e-mail korespondencije, ocijenjene u povezanosti s fotografijama tuženika s osobnom iskaznicom i bankovnom karticom, kojima je potvrđen njegov identitet kao zajmoprimca. Takav zaključak dodatno potvrđuju navodi samog tuženika da je izvršavao djelomične uplate na temelju predmetnog ugovora, čiji je primitak potvrdio i tužitelj. Stoga sud nije prihvatio prigovor tuženika u dijelu kojim dovodi u pitanje sklapanje ugovora. Pritom se napominje da je ugovor o zajmu neformalan ugovor za kojeg zakon ne propisuje uvjet sklapanja u pisanom obliku.

15. Čitanjem Ugovora o zajmu EC-2025-5920 od 27. svibnja 2025., pripadajućih Općih uvjeta poslovanja, otplatnog plana i Standardnih europskih informacija o potrošačkim kreditima utvrđeno je da su tužitelj kao zajmodavac i tuženik kao zajmoprimac ugovorili kratkoročni nenamjenski potrošački zajam u iznosu od 4.000,00 eura, s rokom otplate od 180 dana. Ugovoreno je da će se iznos zajma pri isplati umanjiti za trošak obrade od 40,00 eura, pa je za isplatu tuženiku predviđen iznos od 3.960,00 eura. Tuženik se obvezao vratiti glavnica od 4.000,00 eura uvećanu za fiksnu pristojbu od 2.800,00 eura, odnosno ukupno 6.800,00 eura, i to u šest obroka, pri čemu za vrijeme redovne otplate nije predviđen obračun dodatne redovne kamate. Prema otplatnom planu, povrat ukupnog iznosa od 6.800,00 eura ugovoren je u šest obroka.

16. Nadalje, utvrđeno je da je čl. 6. Ugovora i čl. 12.a Općih uvjeta određeno je da fiksna pristojba pokriva troškove i rizike zajmodavca povezane s odobravanjem i servisiranjem zajma, a njezina visina ovisi o iznosu zajma i roku otplate. Navedeno je da pristojba obuhvaća administrativne troškove registracije, zaprimanja zahtjeva i unosa podataka, troškove provjere identiteta, dokumentacije i primanja zajmoprimca, naknadu za rizik nenaplativosti te kapitalne i redovne operativne troškove poslovanja zajmodavca. Ugovor sadrži i odredbu prema kojoj bi se, u slučaju pravomoćnog poništenja ili utvrđenja ništetnosti ugovora odnosno njegova dijela koji se odnosi na pristojbu, obveza plaćanja pristojbe konvertirala u obvezu zajmoprimca da isti iznos bezuvjetno i bespovratno prenese zajmodavcu bez primitka protučinidbe.

17. Prije svega, ističe se da predmetni Ugovor o zajmu predstavlja potrošački ugovor jer tuženik, koji ima uobičajeno boravište u Republici Hrvatskoj, pri njegovu sklapanju nije djelovao u okviru poslovne ili profesionalne djelatnosti, dok je tužitelj zajam odobrio u okviru svoje poslovne djelatnosti. Naime, tužitelj svoje poslovanje usmjerava na hrvatsko tržište nudeći zajmove putem internetske stranice na hrvatskom jeziku i koristeći ugovornu dokumentaciju prilagođenu hrvatskim potrošačima, a predmetni ugovor ulazi u okvir tih aktivnosti. Stoga su ispunjene pretpostavke za primjenu članka 6. stavka 1. Uredbe (EZ) br. 593/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. lipnja 2008. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze (Rim I), prema kojem je za potrošački ugovor načelno mjerodavno pravo

države potrošačeva uobičajenog boravišta. Iako stranke prema stavku 2. istog članka mogu izabrati drugo mjerodavno pravo, takav izbor ne smije potrošača lišiti zaštite koju mu pružaju prisilne odredbe prava koje bi bilo mjerodavno u nedostatku izbora. U ovom slučaju odredbe čl. 5. Ugovora i čl. 19. Općih uvjeta predviđaju primjenu prava Kraljevine Španjolske, bez obavijesti tuženiku da zadržava zaštitu koju mu osiguravaju prisilne odredbe hrvatskog prava. Takvu unaprijed sastavljena odredba, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, stvara kod potrošača dojam da se na ugovor primjenjuje isključivo španjolsko pravo te je sud ocjenjuje nepoštenom. Jednako pravno shvaćanje izraženo je u presudi Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-452/2025-4 od 22. travnja 2026., u točkama 12. i 12.1. obrazloženja, uz pozivanje na presudu Suda Europske unije u predmetu C-191/15, Verein für Konsumenteninformation. Budući da navedena nepoštena odredba o izboru prava ne obvezuje tuženika, za predmetni ugovor mjerodavno je hrvatsko pravo na temelju čl. 6. st. 1. Uredbe Rim I.

18. U pravu je tuženik kada ističe da je ugovorna odredba o fiksnoj pristojbi nepoštena, a time i ništetna, u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 19/22 i 59/23, dalje: ZZP).

19. Naime, prema čl. 53. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. istog članka smatra se da se o ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako ju je unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, dok je čl. 55. st. 2. ZZP-a propisano da se pri ocjeni nepoštenosti uzimaju u obzir sve okolnosti sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i drugi ugovor koji predstavlja glavni ugovor u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje. Odredbom čl. 56. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredaba o predmetu ugovora i primjerenosti cijene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, dok je prema čl. 59. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

20. U konkretnom slučaju nedvojbeno se radi o potrošačkom ugovoru, budući da je tuženik kao fizička osoba sklopio ugovor o zajmu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, dok je tužitelj trgovačko društvo koje zajmove pruža u okviru svoje poslovne djelatnosti.

21. Nadalje, ističe se da se da ugovorna odredba o fiksnoj pristojbi ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni iz čl. 56. ZZP te da stoga treba provesti test nepoštenosti navedene ugovorne odredbe, kako se to navodi i u presudi Suda Europske unije od 16. ožujka 2023. u predmetu C-565/21

22. Čitanjem Ugovora sud je utvrdio da se o spornoj odredbi o fiksnoj pristojbi nije pojedinačno pregovaralo, budući da je ona sadržana u unaprijed formuliranom ugovoru i općim uvjetima tužitelja, čiji sadržaj tuženik nije mogao oblikovati. Pritom se ističe i da tužitelj, na kojem je teret dokazivanja da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, takvo pregovaranje niti navodi niti dokazuje. Naprotiv, svoje navode temelji na tome da je tuženik bio upoznat s ugovornim uvjetima te ih je prihvatio prilikom podnošenja zahtjeva za zajam. Stoga nije dovedena u pitanje zakonska

predmnjeva iz čl. 53. st. 2. ZZP-a da se o unaprijed formuliranoj ugovornoj odredbi, na čiji sadržaj potrošač nije mogao utjecati, nije pojedinačno pregovaralo.

23. Slijedom navedenog, kako tužitelj nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi, potrebno je utvrditi je li ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

24. Pri ocjeni postojanja znatne neravnoteže sud je uzeo u obzir visinu pristojbe, njezinu ugovorenu svrhu, trajanje zajma te način i uvjete njezine naplate. Tako je na glavnici zajma od 4.000,00 eura ugovorena je pristojba od 2.800,00 eura, što predstavlja 70 % glavnice, i to za razdoblje korištenja zajma od svega 180 dana.

25. Tužitelj pristojbu opravdava administrativnim troškovima registracije i zaprimanja zahtjeva, provjerom identiteta, dokumentacije i primanja zajmoprimca te troškovima servisiranja zajma. Međutim, riječ je o aktivnostima koje su uobičajeno povezane s obradom i odobravanjem zajma, za koju je tuženiku već zasebno naplaćeno 40,00 eura. Stoga općenito nabrojavanje poslova koje zajmodavac obavlja prilikom odobravanja zajma nije dostatno opravdanje za dodatnu obvezu koja iznosi gotovo tri četvrtine pozajmljene glavnice.

25. Jednako vrijedi i za pozivanje tužitelja na kapitalne i redovne operativne troškove poslovanja te rizik nenaplativosti. Prema ocjeni suda paušalno pozivanje na te okolnosti ne opravdava ovopredmetnu visinu naknade nametnute potrošaču. Naime, rizik neplaćanja svojstven je djelatnosti odobravanja zajmova, a ugovorena naknada za taj rizik tuženika ne oslobađa obveze povrata zajma niti mu osigurava neku zasebno određenu dodatnu uslugu. Pritom tužitelj nije obrazložio povezanost tako određene pristojbe s konkretnim troškovima i rizicima predmetnog zajma koja bi opravdavala njezinu visinu.

26. Ocjenjujući navedene okolnosti zajedno, sud zaključuje da se spornom odredbom tuženiku nameće dodatna obveza očito nerazmjerna iznosu i trajanju zajma te obrazloženim uslugama i troškovima tužitelja. Stoga takvo ugovorno uređenje prema ocjeni suda ozbiljno pogoršava pravni i ekonomski položaj tuženika kao potrošača u korist tužitelja.

27. Navedeno odgovara kriterijima izraženima u presudi Suda Europske unije od 23. studenoga 2023. u predmetu C-321/22, Provident Polska, osobito u točkama 47. i 48. obrazloženja, prema kojima očita neproporcionalnost nekamatnih troškova u odnosu na iznos zajma i usluge povezane s njegovim odobravanjem i upravljanjem može opravdati utvrđenje znatne neravnoteže, uz uvažavanje učinka ostalih ugovornih odredaba. Budući da je u ovom slučaju takva neravnoteža utvrđena na temelju ukupnosti prethodno navedenih okolnosti, sud je odredbu o fiksnoj pristojbi ocijenio nepoštenom i stoga ništetnom prema čl. 59. st. 1. ZZP.

28. Na drukčiji zaključak ne utječe ni ugovorena salvatorna i konverzijska klauzula, prema kojoj bi se u slučaju ništetnosti odredbe o fiksnoj pristojbi obveza njezina plaćanja pretvorila u obvezu bezuvjetnog i bespovratnog prijenosa istog iznosa tužitelju bez protučinidbe. Takvom se klauzulom nastoje isključiti posljedice ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe i očuvati ista obveza plaćanja na teret potrošača, zbog

čega je i ona ništetna prema čl. 45. st. 1. i 2. ZZZP, koji zabranjuje odricanje od potrošačkih prava i njihovo ograničavanje ugovornim odredbama.

29. Prema čl. 59. st. 2. ZZZP, ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

30. U konkretnom slučaju Ugovor o zajmu može opstati bez ništetne odredbe o fiksnoj pristojbi, budući da su iznos glavnice i rokovi njezine otplate određeni neovisno o toj odredbi, pa njezino uklanjanje ne onemogućuje ispunjenje preostalih ugovornih obveza. Upravo je to svrha zaštite potrošača od nepoštenih ugovornih odredaba u ovom slučaju, u kojem se uklanjanjem obveze plaćanja fiksne pristojbe uspostavlja ravnoteža između ugovornih stranaka, uz očuvanje ugovora koji može nastaviti proizvoditi pravne učinke bez te odredbe.

31. U odnosu na visinu potraživanja, čitanjem Ugovora o zajmu utvrđeno je da je ugovorena glavnica iznosila 4.000,00 eura, od čega je tuženiku isplaćeno 3.960,00 eura, dok je iznos od 40,00 eura zadržan na ime ugovorenog troška obrade zajma. Budući da odredba o tom trošku, imajući u vidu unaprijed određenu i jasno navedenu naknadu u visini svega 1% glavnice zajma, ostaje valjana, tuženik je obavezan vratiti ugovorenu glavicu u iznosu 4.000,00 eura. Međutim, zbog ništetnosti odredbe o fiksnoj pristojbi tužitelju ne pripada pravo na naplatu dodatnih 2.800,00 eura.

32. Nadalje, iz potvrde tužitelja dostavljene elektroničkom poštom od 8. travnja 2026. utvrđeno je da je tuženik na ime predmetnog zajma uplatio 600,00 eura 26. lipnja 2025., 100,00 eura 14. srpnja 2025., 980,00 eura 18. srpnja 2025. te 500,00 eura 2. rujna 2025., odnosno ukupno 2.180,00 eura. Navedene uplate uzete su u obzir i pri određivanju utuženog iznosa od 4.620,00 eura, koji predstavlja razliku između ukupno ugovorene obveze od 6.800,00 eura i plaćenih 2.180,00 eura.

33. Međutim, izvršene uplate ne mogu se uračunavati u namirenje fiksne pristojbe, budući da ništetna ugovorna odredba o njezinu plaćanju ne proizvodi pravne učinke, pa ih je potrebno uračunati u namirenje glavnice zajma. Stoga preostala obveza tuženika iznosi 1.820,00 eura, koliko iznosi razlika između glavnice od 4.000,00 eura i ukupno plaćenih 2.180,00 eura. Slijedom navedenog, platni nalog održan je na snazi u dijelu koji se odnosi na glavicu od 1.820,00 eura, dok je u preostalom dijelu, za iznos od 2.800,00 eura koji se odnosi na fiksnu pristojbu, ukinut i tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

34. Tužitelj na temelju čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22; dalje: ZOO) ima pravo i na zatezne kamate od dana zakašnjenja.

35. Što se tiče dospeljeća, čitanjem dostavljene elektroničke prepiske utvrđeno je da je tužitelj 7. srpnja 2025. obavijestio tuženika o raskidu ugovora i dospeljeću svih preostalih rata. Međutim, budući da se tada dospjela rata u cijelosti odnosila na ništetno ugovorenu fiksnu pristojbu, njezino neplaćanje nije predstavljalo osnovu za prijevremeno dospeljeće glavnice. Stoga ugovor nije valjano raskinut, niti je potraživanje dospjelo na naplatu.

36. Nadalje, utvrđeno je da su stranke potom 18. srpnja 2025. sklopile izvansudsku nagodbu u smislu čl. 150. i 151. ZOO, kojom je tuženik prihvatio podmirenje iskazanog duga od 5.395,00 eura, dok je tužitelj pristao na obročnu otplatu i suzdržavanje od prisilne naplate uz uvjet urednog plaćanja. Međutim, nagodba je obuhvaćala i obvezu plaćanja fiksne pristojbe utemeljenu na ništetnoj ugovornoj odredbi, koja se, sukladno čl. 157. st. 2. ZOO, ne može osnažiti sklapanjem nagodbe. Budući da su ukupni iznos duga, visina rata, rokovi njihova plaćanja i suzdržavanje od prisilne naplate međusobno povezani te iz sadržaja nagodbe ne proizlazi da je otplata valjane glavnice uređena kao neovisan dio dogovora, sud je primjenom čl. 159. ZOO nagodbu ocijenio ništetnom u cijelosti. Stoga je rokove dospijeća valjalo utvrditi prema izvornom otplatnom planu.

37. Prema izvornom otplatnom planu glavnica se otplaćivala u iznosima od 1.130,00 eura s dospijećem 25. kolovoza 2025., 1.120,00 eura s dospijećem 24. rujna 2025., 950,00 eura s dospijećem 24. listopada 2025. te 800,00 eura s dospijećem 23. studenoga 2025. Uplatama izvršenima prije dospijeća prvog obroka glavnice, u ukupnom iznosu od 1.680,00 eura, taj je obrok podmiren u cijelosti, dok je preostalih 550,00 eura uračunato u podmirenje sljedećeg obroka glavnice. Nakon dodatne uplate od 500,00 eura izvršene 2. rujna 2025., od obroka glavnice koji je dospio 24. rujna 2025. ostalo je nepodmireno 70,00 eura. Preostali obroci od 950,00 eura i 800,00 eura nisu podmireni. Slijedom navedenog, na temelju čl. 29. st. 1. i čl. 183. st. 1. ZOO, tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate na iznos od 70,00 eura od 25. rujna 2025., na iznos od 950,00 eura od 25. listopada 2025. te na iznos od 800,00 eura od 24. studenoga 2025., sve do isplate. Stopa zateznih kamata određena je čl. 29. st. 2. ZOO.

38. Slijedom navedenog, valjalo je na temelju čl. 451. st. 3. ZPP odlučiti kao u izreci ove presude.

39. Odredbom čl. 164. st. 4. ZPP, propisano je da o zahtjevu za naknadu troškova postupka sud odlučuje u presudi (ili rješenju) kojom se završava postupak pred tim sudom. Prema Zaključku sa sastanka Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova održanom 2. lipnja 2017. u Zagrebu, presudom kojom se odlučuje o osnovanosti platnog naloga, platni nalog iz rješenja o ovrsi ne održava se na snazi u odnosu na trošak postupka koji se odnosi na donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave. O tom trošku odlučuje se presudom kojom se odlučuje o osnovanosti prigovora protiv platnog naloga zajedno s ostalim troškovima nastalim u tom djelu parničnog postupka, a zatezne kamate na dosuđeni trošak teku od donošenja prvostupanske presude.

40. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 2. ZPP, budući da su obje stranke djelomično uspjele u parnici. U pogledu osnove zahtjeva tuženik je uspio u omjeru od 50%, budući da nije uspio s osporavanjem obveze vraćanja glavnice, ali je uspio s prigovorom ništetnosti odredbe o fiksnoj pristojbi. U pogledu visine zahtjeva tuženik je uspio u omjeru od 60,61%, jer je od ukupno zatraženih 4.620,00 eura odbijen zahtjev za isplatu 2.800,00 eura. Pridajući jednaku važnost uspjehu u pogledu osnove i visine zahtjeva, sud je ukupni uspjeh tuženika ocijenio u omjeru od 55,30%, a tužitelja u omjeru od 44,70%, slijedom čega je tuženik u parnici uspio u većoj mjeri od tužitelja. Stoga tužitelj na temelju čl. 154. st. 2. ZPP nema pravo na zatraženu naknadu troškova ovog postupka.

41. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki II. izreke rješenja.

U Zagrebu 28. listopada 2026.

Sudac:
Martina Klanac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od dana obavljene dostave ove presude (čl. 335. st. 6., 7., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi ovom sudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku

Broj zapisa: **9-3088f-44c8b**

Kontrolni broj: **0179e-291b4-bd2d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.